

Landskap: *Skåne (ö Småland)* / Upptecknat av: *Emil Jönsson*
sid. 7
Härad: *Luggude* Adress: *Hörsnaborg*
Socken: *Väsby* Berättat av: *Emil Jönsson*
Uppteckningsår: *1935* Född år *1861* i *Väsby*

Uppteckningen rör *svar på "Ulmas" frågelista*
nr. M. 91 : "Personifikation."

4391

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Stamford
Lynn
Lynn

James M. Smith

eldas bättre, för att driva henne ut. Så länge
icke all teglen var vitglödjad, var hon ej utdrin-
-en. "Värmen leker i luften". "Värmen-
-ren ska söka sin pipa tre gånger, innan man
hör så". När en änga argår från den uppvärmda
åkerjorden om värmen, berde man således gossar
ta tredje gången, innan säden såddes. "Solvargen
grinar" Sades när det var solken om dagen, och
frost om nätterna. Sades också om en falsk
människa som skrattar, men menar ondt,
att han grinar som en Solvarg. "Den törstiga
jorden dricker hur mycket som helst". Vid
starkt norrskens, sades: "Det blir kallt, ty Norr-
-lunen blåser i ässjan". Om Jubben i månen sätter
i kring, en liten ring, så betyder det stort oväder, men en
stor ring betyder litet oväder. Ringen kallades också
för "Ögärden". Östonsrednad har intet att sätta

Skåne
Luggud
Väsby

1935

4391

nytt. v. kam. Jonsson

1861, Västerås

men morgonrodnad ger en väter hätta.

Dimman över ångar och sidlänta ställen
kallade ofta för "Bäckhästen", allé inte det
samma som Bäckarnannen, som hade lykta med
sig. "Det blåste så Horn-ufven tutade i skor-
stenen". "Bläsinga Täckare" kommer och hel-
sar på, så det när stormen blåste sönder kalmtak-
en. Graneluen (veden) sprakar och smäller,
men al- och aspluen jämtar och gnäller.
"Dördragen släcker ljuset," då ljuset släcktes vid
dörröppnandet. Skorstens-eld så det vara "Vaa-
ill" = (oförvållad eld, elds-våda). På skämt sa-
des vid suset av en annalkande regnskuer: "
Det kommer en Nyll", ty det susar i nabons
pilar, så det kommer snart till våra". Tork-
Avan" kallas en slags molndis eller solbrök
i Småland? Mytologiska benämningar.

Skriv endast på denna sida!

3
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

"Odens jagt" sades det vara, när om mörka
kvällar en slags fåglar som flögo högt uppe i
luften om hösten och åstadkommo ett skoran-
de och visslande ljud. Då jag i ungdomen frågade
min far och andra äldre personer vad det kunde
vara, sades att det kallades Odins jagt, ty man
kunde höra hur hundarne, som Odin hade med
sig, åstadkommo detta skall. Detta ljud, Odens
jagt, får man högst sällan tillfälle att höra.
Ett annat besynnerligt ljud som sällan kan
höras om mörkare kvällar, men vanligast om
mörka vinternätter, är "Nattraarnes", som har
storlek och liknelse som en 12 års gosse och ut-
förlikare omtalad i en av mig föret insändsam-
ling. När åskan gick, sades: att Thor var ute
och körde med "Flars-vagnen". "Thor-dön", kal-
lades det också, samt på skämt: Thor rullar se

4
 Dear Friends
 Yours truly
 J. W. Alden

-naps-loot. Som ett synligt bevis på att det
var Thor som slog i åskan med en vigge i vres-
desmod, troddes att när åskan slog ned, kasta-
des en slags sten, viggan, som av allmogen
kallades för Thordöne stenar. Dessa stenar
förefinnas rätt ofta på åkrar i Skåne (aldrig
i Småland). De hava form liknande ena halvan av
ett på tvären avhugget höns-ägg, med sex eller åtta
prickade radier från spetsen till nedkanten. De stör-
ste som ett halft ägg men i allmänhet mindre. Troligen
en slags petrifierade oralebor eller sköldpaddor (jag har
någon sådana stenar). Blixten kallades av de
gamle för "Gjuman" (tydligt fr. danska Lygme). Nånga
trodde Gjuman var ej så farlig, men förskräcktes
mest för Thordönet, själva dundret, som kom därefter
"Noaks ark har vändt sig," sade man när två
vidt skilda, parallella smala molnstrimmor

Över på Mellans fgl. nr 1991
"Personifikation"

4391

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

vände sig på himlen, vid ändrad vindriktning
tvärt emot som de fönt varit, och då trodde,
efter ihållande regnväder, att väderleken även
ändrade sig. "Hogs-smurran" lägger på by
kan, sådes om flock dimma syntes emot skogen.
"Det blir snart ombyte på väder, ty Fullamanden
rökar sitt fläsk," sådes när moln steg upp över
Fullaberget. När det regnar och solen skinner
sådes: "Nu är det en skräddare död." (Jag har
aldrig kunnat utforska av vilken anledning man
sådes så). Meteorologiska företeelser trodde
mycket orsakas av liksom personifierade dagar, var fte
sitt namn. Januari kallades för Thor's onånad,
och om solen skente så att det kändes varmt,
sådes: "Thor med sitt långa skägg, lochar bar-
nen ut vid vägg. Om Paulus-dagen den 25 ja-
nuari, solen skinner klar, så länge, att man

Skriv endast på denna sida!

6
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
6
Hogs-smurran
1861 i Västby

6
Thor's onånad
1935
Västby

Skåne (o. Småland)
Luggude
Väsby

Uppst. 1935 Upphovsberätt. Emil Jönsson
4391 född 1861 Väsby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hinner sadla en häst, så blir det året en
god årsvänt. "Knut kör julen ut" (den 13 januari
i 1829 års almanacka inträffade Knut på Nyårs dagen
gamla stilen. Thordön (äska) inträffade högst
sällan i Thors månad, men inträffade det, så
betydde det ett godt år, sade det. x Februari
kallades Göje månad. Göja förståddes vara ett
gruntimmer klädd i en kjortel av skinn. De
gamle bondfrimmorna hade neml. kjortlar av
fårskinn, och dessa kallades skinnklockor.
När det blåser och snöar i februari, säges: att
"Göja rister (shakar) sin skinnklocka". Ännu
i min ungdom såg jag personer som voro iklädda skinn-
klockor. Den andre febr. Maria kyrkogång, eller
Kyndelsmässan, kallas i Småland, för Lilla jul, och
(då göras de största julakalasen). Men man fader i
x Den tredje Thorsdag i Thor, träder tranan på Skånska jor.

Skåne: att "vid Kyndelmässe knuta, begynte vintern att luta", med betydelse som följtänmt om vintern. Den 24 febr. Kommer Kattias med gåsa-ägget. Då begynte gässen värpa. Den 22 febr. Petter kätt med den heta stenen, då smälter hälen i jorden såväl under som ovanifrån. Detta kallas också: att Dagmäjans tager hälen eller Fjeden. Petter kätt lossnar Stenbiten, (en slags fisk som sitter fastreusen på stenar i sjön, men blir fri på omnämnda dag) Natt. Kommer Marsgubben skrikande, så går han smikande. D. v. s. Skarp köld och oväder i början av månaden, avlöses med varmare och vackrare dagar i slutet på månaden, och tvärtom "Kommer Marsgubben smigande, så går han skrigande d. v. s. motsatsen emot förra. De gamle brukade ofta göra ungdomar och obetänksamma personer

förvånade, i det de berättade vid hemkomsten
från kyrkan, någon söndag, i mars månad
att: "Idag gick allt kyrkfolk i mars, först
in i kyrkan och likaså ut ur kyrkan igen.
Nu får upplysas om att de gamle allmogens
uttryckte sig med ordet mars, även om
marsch, att gå i takt i ordnade led. Den som
då ej kom ihåg att söndagen var i mars, un-
drade då vad för högtidlighet förekommit, ef-
tersom folket gått i marsch. Detsades:
att vid Lambert och Gregorius tid är dag och
natt lika vid." (den 17 sept. och 12 mars) "Bene-
dictus, Lo-Bingten leder suggan till ornie." [B]
(21 mars) Marsvisan är väl allmänt känd. Det
heter i första versen: "Mars det är en för märkvär-
dig månad, ja så märkvärdig, att just kan bli
förvånad. Stundom kall så mörgen stelnat i ryggen."

och stundom varm, så man blir stungen av myg-
gen. Mars månad kallades Vår månad i den
gamla almanackan. April kallades Gräs-
månad, och sadis: "om april är aldrig så bös,
så skall han ändå ge både löv och gräs" (Bös =
ovädersfull, rustig, kall.) År 1810 var den 20 mars
då för tiden lika med den 1ste april nu för tiden
så att då begagnade utsagor hade en olika be-
tydelse i jämförelse med vår almanacka. "April
snö är fåragö(-gödsel) och ansågs mycket fördel-
aktigt för grödan. April våt och maj kall, fyller
bondens lada all, men april torr och maj
varm, gör bonden utfattig och arm." Maj
kallades Blomstermånad. Om rågen går i al-
* Långfredags våta kommer många att gråta" trodde om
det regnade Långfredagen blev missväxt det året. Jula gris
och Påska kalv, det gör bonden gal, men jula kal och Påska

Skåne
ad Ragnvald

Sn. Västby, uppt. år 1435

4391

Upps. En Jonson
Väst 1861.

11.
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

11

Lidigt sägs: Om Erik ger al, så ger Olof
haka. Men Erik var förr den 6 maj, och Olof
den 17 juli. Juni månad kallades Jon-
mar-månad. Pingstdagsregn var sällan gott
ty Pingstdagsgetter, pinka orna etter, dvs om
det regnade på Pingst-dagen ansågs mycket skad-
ligt. Förr var midsommar-dagen den 12 juni, av
vår räkning, därför var fara för frost fyra dar
före och fyra dar efter midsommar. Dessa nätter
kallades för midsommars "naddana". Juli må-
nad kallades för hörmånad. En vecka som kallas
Fruentimmer-veckan, begynte förr den 7 juli, nu
den 13 juli, har av äldre varit mycket fruktad för
sin regnighet. Alla veckans dagar hava namn efter
fruentimmer. Om det regnade Margareta-dagen
sades: att Margareta pissade i rötterna ty det
+ gris, det gör bonden vis, sades alltid av de gamle.

troddes förorsaka att hasselnötterna blevo beska
i kärnan och odugliga. Den 27 juli hette sju-
sovare-dagen, och en föreställning var att om sju-
sovarne regnade, så regnade derefter i sju ve-
kor i rad. Om rågen var tidigt mogen, så kun-
de den huggas och kröskas och malas, så att bak för-
sig gick om Olofsdagen. Det sades: "Jag fäktade och
slogs med Olof i klock". Det kallades klock, därför,
att det var liksom en återvänds-gränd, ty vid den
tiden på året var grödan (säden) från förra året slut.
Det gälde att skaffa annan brödsäd, vilket ofta
var besvärligt nog för bönderna. Så hände 1877 och
1890 att Petter Fång tillsammans med de "Sju sovare"
regnade i 21 dagar i rad i augusti, och att rågen
hela tiden var mogen, men kunde inte skördas
förr än långt ut i September, månad, och var då
uppäten av sniglar och oduglig till bröd. x

Augusti kallades för Skörde månad. Den 1ste
 augusti hette "Petei Fång". Om det regnade den dag
 en så betydde det regn derefter dagligen i sju
 veckor, åtminstone en liten skur om dagen. Det
 sades om Bartolomeus, den 24 augusti, att han
 "Bartlar möattanen å", d. v. s. man skulle icke
 äta mera afton efter den dagen. Profus säger: "Rät-
 tor ut". Man ville helst bli dem kvitt när säden
 hördes i hus. För att bli säkert av med rättorna
 brukade de gamle även säga ut dem. Det tillgick
 så, att husbonden tog 2 vittne med sig (gick även en
 med leara ett) och öppnade dörren till alla husrum
 samt högt och tydligt sade ifrån så här: "Nu sier ja
 ifrå, i vittnes närvaro, att ni rättor fån flötta, för
 ni få inte bo här längre". Rättorna förstods nog.
 x Det sades även om Olof: att "den dålige Olan skiter
 i gräset". Meningen var att den som ej högg sitt gräs så blev det fördermt

Skåne o. Småland

4391

1748 Gen. Jönsson

Dussan

Hundborg
bustad

1861 i Västb.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

14

Engande
1748 1795
språket, det hade de lärt under långvarig sam-
varo med husfolket), men om de förestod att hus-
bondens bror, eller barn, vore gäviska som vittne,
är inte säkert, men kanske de förestod även det,
ty, egentligen stannade de nog kvar på platsen.
September kallades Hört-månad. Den 1:de
lika med nuvarande 20 augusti. Om den 17:de
sägs: "Lambert och Gregorius tid, är dag och natt lika vid"
"Michael löser Luren" (tjenaren), sades med avse-
ende derpå, att vid den dagen hade tjänarne, 29 sept.
ut-tjint, men sedan den senare utgivna Tjenstehjoms
stadgan, blev den 24 oktober bestämd som flyttnings-
dag. Oktober kallades Slagt-månad. "Gallus"
(den 16 oktober) kommer med vackert väder som
varar derafter i sju veckor. November kallades
Wintermånad. Det sades om Andreas, den 30:de
november att: "der Andreas lägger sin hatt, der

Sk.

Ruggvick. Ark

Värby 1935

4391

Uppst. Emil Jönson

Ben. Dem. Skrivbry

7. 1861 i Värby

15

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15

ligger han till Vårfronatt". Däremot menades, att
om jorden frös så det blev håle, så blev den icke
opplöad förr än den 25 mars. Även sades: "Om
Andreas braskar, så jula slaskar". Däremot
menas att om det fryser något den dagen, så blir mildt
väder eller regn om jul. Och tvärt om: "När
Andreas slaskar, så jula braskar". Decem-
ber kallades julmånad, och kom enl. gamla sty-
len den nuvarande 19:de november = 1: december då
Om Lucia, den 13 december, sades: "Lucia, med sin
länga natt". Det ansågs för årets längsta natt,
och kortaste dag. De 12 förste juldagarnes
väderlek trostes motsvara eller representera de 12
månadernas väderlek, i samma ordning. Alla
ovan omskrivne "allmoges ordstäv" voro tillkomna
före 1810 den gamla stilen och kunna således ej
fullt tillämpas nu för tiden. Kroppsliga

företelskr. Då någon om kvällen gäspade,
sades: "Gäsp kommer och ber dig följa med till
"Fjäresta". Fjäresta var emellan fjärdynorna i
sängen. När barn lagts i säng sades: "Ligg nu stil-
la, så kommer lille Jöhn Plund och somnar dig".
Den som var mycket sömrig av sig kallades: "en
sömne-tutt" eller "sömne-tutta". Löringubben
föreställes säga om vinterkvällarne, för att minna
folket i säng: "Klockan åtta, nu är det onätta. Kloc-
kan nio, nu är det ti. Klockan tio, nu är det tvi,
Klockan elva, nu är det själva... och klockan tolv, nu
är det bohl". Vid trötlande och besvärligt arbete
sades: "att Masen" kommer". Också: "det var ett svåra-
'mas med det (matt, mattande)". "Enällden" kom
i ryggen, isynnerhet på de yngre slätterkarlarne,
efter den första slätterdagen. Enällden kunde också
komma i vilken av kroppens leder som helst, genom

vrickning. Man sade att man fick en "gnäll" i ankel
knä eller i nacken, armbågen o.s.v. Vi spårlighet, an-
strängande arbete, kroppsliga skador, sades ibland:
att "Djävulen plågade mig, som han plågar job.
"Kropparslag" kallades ruls-lagen i humret
som värkte dagen efter gillet. Ärde dräkten
trodde många av de gamle, att det var men-
skans själ. Ex. En man dog av en köttbit i halsen.
Så trodde och sade de gamle gummarna: Jämen sjä-
len dee ju ännu, och var skulle den nu kunna
komma ut, den kan ju ej komma ut om halsen?
Spigelskildon i ögat kallades då, som nu, för "Spal-
ken", och om den som var bedräglig sades: "han
hade räven bakörat. Ofrivilliga muskelryck-
ningar sades vara "Spasmen". "Värmsnar-
ren" vistades i luften, och harnpojkarne levs grä-
fjälliga på handleder, händer och äron. Man bru-

hade locka oss barn att bli inne, när det blåste kallt om våren, genom att säga att "Wårfrassen" kom på oss om vi ginge ut. Om barnen gingo barfota tidigt om våren, eller sent på efterhösten, då det begynte frysa skrämdes de med att de råkade ut för "Källan", som kom i magen på oss om vi ginge ute. Vi voro förskräckligt rädda för "Källan"; ty vi hade praktiserat med Diarrhe som derav förorsakades, och som skulle botas med intagande av malört, renfana, ingefär, eller annat beskt som vi gruvade oss för. Sjukdomsvårer: Mina Föräldrars (min Mor född 1829) tid, tycktes ingen tro att "Källan", "Frossan", var annat än en sjukdom. Ovan, om "Källan" på barnen, trodde de gamle ej på annat än en förkylning i vanlig bemärkelse. Om pest har jag väl hört talas om, och ännu sett hur den härjat i Kulla-sockname, men jag fick aldrig reda på, hur, eller på vad sätt den upp-

-enbarat sig innan den började. Personifica-
-tion över allmänna begrepp. Fattigdomen be-
-tecknas eller säges vara en gubbe, en inkräktare,
lex. Jag har slagits ned fattigdomsgubben i all min
tid, men inte kunnat driva honom utom dör-
ren. Eller "Fattigdomens Spöke" som grinande möt
mig". Om någon hade särskild tur, att bli
rik, antingen genom arv, eller annat oförskuldat,
sades: "Det Lyckan hade alltjemt sparat ho-
nom i askålet". Skräckväsen: Barnskrämdes
vid olydnad, med Busen, som skulle inkallas. Han
ledde i de mörke ladorna och syntes aldrig om dagen.
För att avhålla barnen från att titta i Perunn, eller
i vattendammar, brukades skrämma dem med, att
de kunde bli tagna av "Perunkärningen, eller
"Dammkärningen". De allra värste voro Gastarne.
De syntes inte heller om dagen, men voro farliga

Skulle i en
Luggade
Väby 1935

nytt. Kvint Jönsson
4391
Bor i 1861. Hemsö
Hemsö

LUNDS UNIV
FOLKMINNES
ARKIV

20

att råka ut för om natten. Prä-liknande
väsen: Förkomms såsom "Haffroan", vilken troddes
leva i sjön, eller större dammar och åar, och visa-
de sig för badande eller seglare såsom en myck-
et vacker kvinna, med långt hår på huvudet. Men
hon visade endast överkroppen, ty hon hade fisk-
stjert med fjell som på en vanlig fisk. "Haffroan"
ville narra människor till sig, och vinkade leen-
de emot ^{dem} hon ville locka att gå så långt ut i vatt-
net, att hon kunde draga dem ned. Jag hörde ta-
las om, att många hade sett Haffroan (Haffsprun)
men fick aldrig tala vid någon som sett henne.
Vid var sin sida om altaret i Väby kyrka, voro
tvänne, (en på var sida) kvinnofigurer, i trä, skurna
inpassade till altaret, och stoddes föreställa Haf-
froan, ty de hade endast överkropp som kvinna och
en fiskstjert nedåt. Vid en restaurering i kyrkan

OBS!

behagade en pastor Sandahl 1876, att låta borttaga
 dessa kvinnofigurer och placera dem i kyrkans
 torn, der de fingo kvarstå i många år. Men nu
 äro de åter komna till heders (1921). De hade av när-
 de pastor ansetts som hedniska. "Skogs-snuvan",
 eller "Skosnuvan", troddes också visa sig som en
 vacker kvinna, som gick baklänges och vinkade
 på någon som gick i skogen. Hon tordes aldrig
 vända ryggen emot, ty der var hon ihålig, liksom
 ett bakåtråg. Skogs-snuvan sökte att narra folk
 att gå vilse i skogen, och när hon lyckades deruti,
 så försvarann hon och gav till ett hänskratt som
 gav eko i skogen. "Kullamannen", som förut om-
 nämnts, som sades röka sitt fläsk när man uppste-
 go över berget, var en jätte i forntiden, som bodde
 på Kullaberg, i grotterna derstädes. Att han var
 stor kan man förstå, då man får höra, att han

utsände sin dotter att hemta ett förkläde fullt
med jord från Söderåsen, att lägga på berget, ty
det var så bårt att der svårigen kunde plöjas och
idkas lantbruk. Dottern gjorde som var befallt,
men som det var varken vägar eller stigar, så gick
tösen hit och dit, och spillde lite över förklädet,
det blev Härninge backe, men vid ett hopp över Wä-
linge-ån, brast ett litet hål på förklädet och då
rann ut "Svedlejärs kulle". (Man gör sig en före-
ställning om Svedlejärs kulle, då den betäcker omkr.
75 hektar i bas-yta, samt i höjd, enligt sägen, så myc-
ket, att om man kunde ställa Väsby kyrka nere
på botten midt i kullen, så skulle inte tornspiran
synas upp om (tornspiran är 130 fot hög). Härninge
backe är ej så hög som Svedlejärs kulle, men är
nära lika i omfång.) Herr kom tösen, och det
blev åkerjord på berget intill denna dag.

Skäme
Snyggs
Västby

4391

Med Karl Jönsson
Ber. 1861 i Västby

23

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23

Jätten är nog död och hela hans hus, men ännu
förestälde man sig, liksom skämtsamt att han rökar
sitt gläsk. Men så är det en annan, mera med
verkligheten överens-stämmande, sägen om en annan
Kullaman (Det skulle ju egentligen ej omnämnas här
vid lag, men ett par rader för Curiositeten skull.
Denne Kullamannen kom för några hundra år
sen från "Fronkarige", säga de gamle, och bosatte
sig på Kullaberg. Der hade han 13 söner och från
dem härstammar en vidt utgrenad släkt, Kullasläkt
en i Västby, Brunneby, Allerums, Vikens, Jönstorp, och
Höganäs socknar (här jag är av den så kallade Kullasläkten)
Bägnerna om Haffraen, Iko-enuan och Jätten, användes
ej endast som pedagogiska varningar, utan hade en
viss plats i folket. Nattvaonen var ju också ett
natligt väsen, som hade stöd i folket, men brukades
ofta att skrämma barn med: Ex. Viljen i ej styra er

inne barn, så kommer Vattraunen och tar er.
Eller: "Tyst nu för Vattraunen sitter på takåken".
Glasor var också mycket trodd i bland de gamle, så
som sökande efter att springa emellan benen och
fläcka sönder dem som var ute och gingo om jul-
nätter. Förutom ovan uppräknade skräckväsen se 27
i olika kategorier kände man inte något särskildt.

"Horrvingen", Virvelvinden, trodde i sig själv
vara Djävulen, som för fram på det sättet. En gam-
mal gumma sade: "hur hon såg att något snu vraj, mo-
vraj, liksom en hare och det var djävulen". Horrvingen
synes ju ofta virvla upp dammet på t. ex. landvägen
och komma emot en, men då måste man skynda
sig att spotta "tre för dävulen", så får han ingen makt.
Men dessa äro bara små djävlar. De större taga så-
der travar och höstackar och bortföra dem. Jag såg vir-
velvindar som tog höstackar 30 a 40 alnar upp i luften

och kringströdde dem längre borta. Ett slags vir-
velvind var det som tog fast i havet och kallas också
skydrag. Jag såg sådant ett par tre gånger med en må-
nad mellanrum, i Öresund. Det begynte midt
för Höganas, med en tjock molntapp som var brud öf-
f- till och spetsig nedåt, liksom en istapp, eller dropp-
stens stalaktit och enrifrån möttes av en tapp med
spetsen uppåt, liksom droppstens stalaktit, och der-
dessa möttes var således smalast, så att en timglas-
liknande figur uppstod, dock den nedre kägla smalare
än den övre. Men midtelpartiet liknade en korkskruv
som vred sig onyckel hastigt. Man kunde tydligt se hur
vattnet sögs upp i molnet, ty nedre delen och kork-
skruven voro svartare än molnet. Jag kallade ut mi-
na näboar att betrakta fenomenet (de äro alla döda).
Ingen av dem hade sett dylikt, ändå den ene var en
vidtberest sjöman, och aldrig har jag någonsin kun-

-nat påträffa personer som givit akt på, eller sett
sådant. Således måste en sådan syn vara högst
sällsynt. Fastän det hände att det regnade små
groddar, som syntes i tusental på vägar och stigar, ganska
ofta. Dessa hade nog uppsugits på något annat ställe.
Vi betraktade femminuten timmes tid, och försiggick
flyttningen i havet så sakta framåt, att under den ti-
den avancerade ej "timglas" mer än ifrån Höganäs
ut om Kullaberget der det fortsatte och försvann.
Men molnet höjde sig, från att först varit rätt lågt,
upp till mid emellan horisonten och Zenit. Vackert
solekussväder var det alla de gånger jag såg skyer.
(På föråret 1887). Alltid när man fick se "Huvving" på
landsbygden, trodde att det då snart bleve regn.
Om vid regnsväder syntes en halv regnbåge eller
liksom en bit av regnbågen, stående upp från hori-
zonten, så trodde det bebåda blåst och mer regn. Såda

na delar av regnleigen kallades Wäderstubb-
beare. ^{1/2 24} De gamle skrämda ofta barn, även
med något som kallades för Hund-Turken, en
slags menniskor som Hundhuvud, som vore av-
bildade på de gamle Limsons-kakelugnarne. Dis-
sa Hundtullkar sades vilja äta barn, och kunde
snart komma, om man ginge ut om natten.

Stora menniskor vågade de sig nog icke på.

Log-Katten skrämda man ofta barn med. Den var
ingen vanlig katt utan en mycket stor ondsint kre-
atur, som snart kunde fördärra, i synnerhet spämma
ögonen ut på slydiga barn, om de gingo i laterna
då ingen var med dem.